

са не бои. Не дава са. . . Но кълна ти са въ името на Аллахътъ, че тя ще да бѣде моя! (На харемъ-кехаята.) Иди по-скоро и донеси ми мастика и бадемъ-шекеръ. (Харемъ-кехаята отива.)

П ъ й о.

Съ добро вне по-лесно ще да сполучите, нежелди съ зло.

М и д т а т ъ.

Не зема тя ни отъ добро, ни отъ зло. Азъ не знамъ какво и да права! Научи ма, Пѣйо, що да права; ти си най-вѣрниятъ мой слуга, и за това азъ очѣквамъ отъ тебе най-много.

П ъ й о.

Съ кротость, ваше превосходителство, съ кротость. (Тихо). Пѣйо ти е вѣренъ слуга! Надѣй са ти на Пѣя! Ще бѣдешъ измѣганъ Мидтате! Почѣвай малко да дойдатъ хѣшовете, и тогава ще видишь какъ вѣрно ще да ти послужи Пѣйо. Ехъ, простъ си ти още, Мидтате, ако твоята глава и да е покрита вече съ бѣла коса! Ти мислишь, че азъ съмъ ти вѣренъ; ти мислишь, че азъ и животътъ си съмъ готовъ да пожертвувамъ за тебе! А защо да го жертвувамъ? За кое добро? Не за това ли, че твоите братия турци убиха баща ми и обезчестиха майка ми? Не за това ли, че ти вовече моята невѣста въ харемътъ си и играеше си съ нея? А когато тя ти поомръзна, то ти ма вика въ конакътъ си и ожени ма за нея насипа, и самъ дойде на свадбата ми, за да увеличишь повече моите рани и да ми напомнишь за моето унижение; а азъ пакъ тебе благодарѣхъ за честь! Азъ претърпѣхъ сичко, азъ цѣлувахъ рѣката ти, азъ ти са кланяхъ, защото ти си силенъ и можешъ да ми направишь сичко, щото и да поискашъ; но на душата ми и до сега сж скрити моите огорчѣния; азъ ни едно изъ тѣхъ